

Az Úrréti-tó sárkánya

Ez a város már akkor is híres volt, mikor még csak falu volt. Nem váráról, nem piacáról – hanem a taváról. Nem a kastély kertjében csillogó Hattyús-tóról, hanem arról, amely Szada felé, a rét szélén húzódott meg szerényen. Huncut neve volt: Úrréti-tó. A gazdák hordókban innen hordták a vizet a szőlő permetezésére, itt itatták és csutakolták lovaikat. A tó hétköznapijai egyszerűek voltak: halak éltek benne, télen befagyott, nyáron vadkacsák úsztak rajta, a víz tükrében pedig felhők és álmok együtt úsztak.

De volt benne valami különös. Azt beszélték, abba a tóba senki bele nem fulladhatott. Hiába csúszott meg gyermek, hiába fáradt el úszó ember — a víz mindig visszaadta őket a partra. Mintha maga a tó vigyázta volna az életet. A legenda szerint a tó mélyén egy sárkány élt. Nem volt gonosz, mint a mesékben. Nem rabolt, nem égetett. Régi idők teremtménye volt, akit még a föld mélyének tüze szült, de szívében a víz csendje lakott. Ám ha valaki bajba került, lágy örvénnyel a part felé sodorta. A sárkány nem a tavat őrizte, hanem az életet.

Élt ott egy kovács is, Muki. Erős kezű, jókedvű ember volt, akinek a fújtatója úgy zúgott, mintha egy tüzes bestia lélegezne benne. Neki egyszer a tó partján, egy villámló éjjelen a sárkány megjelent. Onnantól még jobban hitte, amit mindig is tudott, hogy a sárkány tényleg létezik.

Sokan tréfálták is:

– Muki, nálad sárkány lakik a műhelyben! Erre ő csak bölcsen bólintott, és magában mosolygott.

Mukihoz sokat jártak a munkások, amikor a vasutat építették Veresegyház és Gödöllő között. Segített nekik, itatta őket, és örömmel hallgatták meséit a tó csodáiról. Mire a vasút elkészült, nem volt kérdés, kiről nevezzék el a vonatot. Kismuki néven kezdték emlegetni. A név megmaradt mindaddig, míg ez a vasút üzemelt - emlékét máig őrzi a Kismuki tér.

Ahogy a Kismukinál, úgy a tavunk körül is, a világ lassan megváltozott. Töltések bővültek, utak magasodtak, a tó mellé ipari egységek, autómosó is épült. A blahai emberek, néhai Bucsi doktor vezetésével összefogtak, szerették óvták: ligetet, játszóteret építettek a kicsiny megmaradt tó partján. Nyaranta közösen ünnepeltek, vizére sárkányhajót tettek, ahonnan tárogató hangja zengett.

Idővel a tó forrásai lassan elapadtak, a víz egyre kevesebb lett, a vízimadarak a tavirózsákkal együtt eltűntek, a meder berepedezett. Ahogy az évek egyre aszályosabbak lettek, a tó lassan teljesen kiszáradt.

A mai emberek az autómosóba járnak, járművüket tartják lovuknak-azt csutakolják ott.

A tóra és a sárkányára ki fog emlékezni ez után? A gyermekek a kiszáradt tó menti liget játszóterén ma is játszhatnak. Árva stégéről, a tó helyére nézve szomorúan velünk merengenek!

Azt mondják, amikor az utolsó víz is eltűnt, egy mély, szomorú sóhaj hallatszott a föld alól — mintha egy hatalmas lény búcsúzott volna. És ha valaki nagyon figyel...talán még ma is érzi, hogy a föld mélyén valami vigyáz rá, őrzi őt. Mert a sárkány nem tűnt el egészen. Csak vár, ahogy mi is várjuk, hátha vízzel telt lesz ismét a tó! S az maga a csoda lesz, kézzel tapinthaTÓ!